

[Aksel Larsen.]

endnu mere fantastiske end i tidligere samlinger, og vi har ellers dårlige eksempler nok at se tilbage på. Det meste af tiden i denne samling har man anstrengt sig kolossalt for at få tiden til at gå, således at arbejdsløsheden i rigsdagens to ting ikke blev altfor iøjnefaldende for befolkningen, men lige i det sidste par uger skal der arbejdes under højtryk, så man bliver stillet overfor en arbejdsbyrde og afgørelser i et antal som det, vi bl. a. oplevede her i tinget i går. Jeg står her med dagsordenen for folketingets eftermiddagsmøde. Det begyndte i i går kl. 14 og sluttede ca. kl. 19. Der var 14 sager på dagsordenen, og de fleste af dem var andenbehandlinger, som i et senere møde skulle til tredje behandling. Der var ialt mellem 400 og 500 forslag og ændringsforslag, der skulle diskuteres, overvejes og afgøres ved afstemninger, og det skulle altsammen klares på 5 timer. Det er jo indlysende, at de færreste medlemmer af dette høje ting er i stand til at følge med eller virkelig vide, hvad det drejer sig om. Man må håbe, at rigsdagens embedsmænd har fået gjort de fornødne notater, så man ikke bagefter er i tvivl om, hvad der blev vedtaget, og hvad der blev forkastet, men hvad der er mere betænkeligt, er, at det er fuldkommen umuligt for befolkningen at følge med i, hvad der foregår, når der arbejdes på den måde. Hvis der skal være en smule demokrati her i landet, må det dog vel bl. a. bestå deri, at befolkningen kan følge med i, hvad rigsdagen foretager sig, være orienteret derom og derigennem have mulighed for at udøve en lille smule kontrol med de folkevalgte repræsentanters virksomhed. Men når man på fem eftermiddagstimer skal afgøre op imod 500 forslags og ændringsforslags skæbne, er det fuldkommen umuligt for befolkningen at følge med, og jeg tror også, at det er temmelig umuligt for befolkningen i skrift eller på møder at danne sig et indtryk af, hvad der har været forhandlet under denne debat, hvilke argumenter der er fremført, hvilke synspunkter partierne har haft, og derfor siger jeg: man kan have sine tvivl om værdien af denne debat.

Vi behandler nu — i hvert fald formelt — resultatet af de sidste ugers utiltalende partitaktiske manøvrer i, hvad det ærede medlem hr. H. C. Hansen beskriver som de mest forvirrede forhandlinger, han har op-

levet herinde. Og vi oplever et tilsyneladende heftigt skænderi mellem partnere, der hidtil i alle væsentlige spørgsmål har været enige om, hvad der skulle gennemføres. Regeringen startede disse forhandlinger med at fremkomme med en lovforslagsbuket, som i hvert fald regeringspressen serverede for sine læsere under påskud af, at det var skattelettelser, regeringen nu ville søge gennemført. Man fortalte endvidere, at disse skattelettelser ville blive gennemført, og at det var forsvarligt at gennemføre dem, fordi man samtidig gennemførte besparelser på statsbudgettet. Disse besparelser skulle foretages, ikke på de områder, hvor der såvel af kvantitative som af rimelige grunde var de største muligheder for skattelettelser — jeg tænker først og fremmest på militærudgifterne —, men på de sociale udgifters konto gennem forhøjelse af priserne på sådanne levnedsmidler som rugbrød og mælk og gennem forhøjelse af priserne på børnefodtøj ved inddragelse af skotøjsrabatkortene til børn. Jeg anser det for urimeligt, men kendetegnende for regeringspartierne sociale indstilling, at det var på disse områder, man ville påbegynde besparelser på statsbudgettet, men jeg anser det samtidig for absolut uforvarsomt, hvis man vil tage det mindste hensyn til det, man kalder landets økonomi.

Igennem de sidste måneder har alle nationaløkonomer med den højtærede finansminister i spidsen — og han var i hvert fald engang anset for at være nationaløkonom — i skrift og tale forkyndt, at der var de størst mulige udsigter til, at et verdensprisfald ville bane sig vej og også skylle ind over Danmarks grænser, og at man forventede, at dette prisfald i begyndelsen navnlig ville gøre sig gældende, hvad angår korn- og foderstoffer. Under sådanne forhold er det meget betænkeligt med det opskruede prisniveau, vi har her i Danmark. Kommer der et verdensprisfald og slår det igennem herhjemme, vil vi komme til at opleve en uhyggelig krise netop på grund af vort høje prisniveau, og i denne situation, da finansministeren selv venter et sådant prisfald, idet han dog naturligvis ikke kan udtale sig om den hurtighed, det tempo, hvormed det vil komme, eller om det omfang, det vil få, kommer regeringen og vil hæve prisniveauet herhjemme, hvorved den altså vil skabe sikkerhed for større vanskeligheder og større kriser i det tilfælde, at verdens-